

NEVIDĚLA JSEM TĚ PŘICHÁZET

HAYLEY

DOYLEOVÁ

*Někteří lidé hledají lásku.
Někteří do ní rovnou
nabourají.*

edice **7** lásky

Zara procestovala svět a nikde se necítí doma. Jim nikdy neopustil Liverpool a má pocit, že v životě nic nezažil. Jejich životy se střetnou, když se Jim raduje z nečekané výhry a vidiny lepšího života, zatímco Zara přes slzy takřka nevidí... a během okamžiku jeho sen rozmetá na kusy. A tak začíná den, který jim oběma změní život.

„Moderní love story - praštná, vtipná a plná překvapení. Líbilo se mi poznávat Jima a Zaru na jejich road tripu a sledovat, jak se jejich vztah postupně vyvíjí. A to vše na pozadí skvěle vykresleného, živého Liverpoolu. Hayleyina próza je vtipná a chytrá - opravdový závan čerstvého vzduchu.“

- Claire Frostová, autorka knihy
Moje super (ne)realita

HAYLEY DOYLEOVÁ

NEVIDĚLA
JSEM TĚ
PŘICHÁZET

Přeložila Kateřina Harrison Lipenská

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Never Saw You Coming © Hayley Doyle 2020

Published by AVON, London

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-447-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-446-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-084-0 (print)

Pro Oliho

Pravda je samozřejmě taková, že žádná cesta není.
Vždycky přicházíme a zároveň odcházíme.

– David Bowie

PRVNÍ ČÁST

„Pojeďu,“ říkám Katie do telefonu. „Každopádně už mám sbaleno.“

Sedím v kavárně u vody, popíjím limonádu z čerstvé máty a sleduju lidi, jak přejíždějí tam a zpátky přes záliv Dubai Creek na tradičních dřevěných vodních taxi loďkách, kterým se tady říká *abras*. Vpravo ode mě trčí ze siluety centra Burdž Chalífa jako obří pero dotýkající se hrotem modré oblohy bez jediného mráčku. Katie sem za mnou měla přijít, ale zase to zrušila, což je poslední dobou obvyklé.

„Takže odjíždíš z Dubaje,“ oduší Katie, „a radši budeš žít někde v Británii, v úplně cizím městě s chlápem, kterýho sotva znáš?“

„S Nickem už strašně dlouho mluvíme o tom, že spolu budeme žít,“ vysvětluju.

„Jenže Nicka jsi šest měsíců neviděla.“

„To je jako nic, když se chystáš s někým strávit celý život.“

„Zaro Khoury. Ty vůbec nepřemýšlíš.“

Proč se mnou mluví tak povyšně? Přece nejde o to, že bych nepřemýšlela.

Jde o to, že přemýšlím jinak, dělám něco, co není běžné. A na tom přece není nic špatného, ne? Copak můžeme zažít báječné věci, když se báječným věcem budeme bránit?

„Táta ti nemůže financovat milostný život,“ peskuje mě.

„Neměj obavy,“ odseknu. „Nebude.“

Nic na to neřekne, jako by čekala na vysvětlení.

„Nějaký peníze našetřený mám, Katie. A plán. Chci si dodělat školu.“

„Jasně. Víš, jak to bývá? Když už z toho vypadneš...“

„Koukni, tady nejde jen o Nicka Gregoryho.“

„Ale prosím tě, Zaro, nech toho. Tady jde *jenom* o Nicka Gregoryho.“

Přes záliv se ke mně donese volání k modlitbě, krásná a trochu znepokojivá melodie mě přiměje se na chvíli zastavit s pohledem upřeným ke vzdáleným mešitám. Brzy se setmí. V téhle části světa se den mění v noc rychle, když si neúnavné slunce dává pauzu a nechává ještě odvážnější měsíc vládnout purpurové obloze. Nikdy jsem se tady necítila jako doma, i když jsem tu strávila většinu svých třiceti let. Chtěla bych někde zakořenit, ale zatím se mi chce jen utíkat. Jemný vánek se mě snaží nadzvednout ze židle a odnést daleko odsud. Jízva velikosti nehtu na prostředníčku a tvaru Austrálie na mé pravé tváři už není připomínkou toho, co se může pokazit, ale znamením všeho, co se může podařit.

„Věř mi,“ já na to. „Má to tak být.“

Katie mi řekne, že už musí jít, má schůzku. Nepřeje mi šťastnou cestu ani mi nepřipomene, ať jí píšu všechny podrobnosti. Ani se nezmíní o počasí – a cizinci o britském počasí vždycky mluví rádi. Prostě zmizí.

Jako já.

Zítرا ráno přistanu na Heathrow. Koupím si ojeté auto, které jsem si našla na internetu, a pojedu dvě stě mil na sever od Londýna, do města známého díky fotbalu, silnému přízvuku a samozřejmě Beatles. Do města, kde všemu dobrému říkají *boss*.

„Kdybys za mnou tak mohla přijet,“ přeje si Nick často. „Určitě by se ti tady líbilo.“

No, Liverpool už na mě čeká.

2 Jim

„Neznámý volající.“
Když volá neznámý číslo, vždycky to zvednu. Je to jedno z mých tří životních pravidel. Další je vstávat v šest, abych byl v sedm tady v práci, v mýtný budce u tunelu Mersey. K tomuhle pravidlu patří ještě tmavomodré kalhoty, svetr do věčka a reflexní vesta, jinak by mě vyrazili. A poslední pravidlo je, že se starám, aby máma brala prášky a pětkrát denně vyšla do schodů, aby potrénovala srdce.

Jinak nic neřeším.

Jenže teď mi pod rukou svítí a vibruje „neznámý volající“.

Telefon leží displejem vzhůru na stolku, za kterým mám zmáčkly kolena, hned vedle salátovýho paperbacku. Autobiografie Gena Wildera, další úlovek z antikvariátu. V práci jsem už skoro hodinu, ale tenhle stůl není můj. Zítra možná budu ve vedlejší budce. Včera jsem pracoval o tři budky nalevo. Dívám se na telefon a chce se mi ho zvednout.

„Nech se ostříhat, kámo!“

To je ten chlápek ve focusu. Každý ráno platí za tunel librou a poslouchá místní rádio, nějaký přibližný ranní vysílání, kde hrajou ty nejžhavější a nejlepší hity. Jeho silnou kolínskou jsem cítil už mockrát, nemluvě o těch poznámkách na moje vlasy, pořád dokola.

„Mějte se,“ odpovím a vrátím mu drobné.

„Díky.“

A focus zmizí v tunelu, ve zbytečných otáčkách. Přijede další auto, stočí se okýnko, podám peníze.

„Neznámý volající“ pořád vibruje.

Kruci. Vždycky zvedám neznámý čísla. Od té doby, co mi umřel táta, před osmi lety. Hele, nechci do toho nijak zabředávat. Jenže když vidím displej, vzpomenu si. Tehdy jsem to napoprvý nezvedl. Ani napodruhý. Až na třetí pokus se mi dovolali. Volali z nemocnice a sháněli Jima Glovera a já jsem řekl: „To jsem já.“ Nějaká žena mě tichým hlasem požádala, jestli bych mohl přijít a identifikovat muže, podle všeho Roye Glovera, kterýho přivezli mrtvýho. Měl infarkt na Dock road.

Jenže víte co?

Zvednout teď telefon je dost problém. Protože bych za to mohl letět. Můžu si číst. To můžou všichni. Knížky, noviny, klidně i luštit křížovku. Ale telefon? To ne. Za používání mobilního telefonu během práce uvnitř mýtné budky hrozí vyhazov. Žádný „tříkrát a dost“. Automaticky máte padáka.

„Neznámý volající.“

Nahrbím se nad stolem, zmáčknou zelený kolečko a zamumlám: „Haló?“

„NO, TADY SNAD NĚKDO JEŠTĚ SPÍ,“ zahuláká mi do ucha mužský hlas. Je takový hrubý a zastřený. Nemůžu si ho zařadit, ale je mi povědomý.

„Kdo volá?“

Ozve se smích, který přehluší nakřáplý ženský hlas.

„TADY MĚL NĚKDO DIVOKOU NOC!“ oduší a myslí si, jak je vtipná.

Do háje. Všimnu si, že před budkou čeká v autě nějaká ženská, a tak telefon zastrčím pod stůl a vyhrabu drobný. Potom se ohlídnu přes rameno, jestli nejede další auto, a zase si dám telefon k uchu.

„VYPADL NÁM,“ říká mužský hlas.

„Jsem tady,“ zamumlám. „Kdo volá?“

„ŘEKNEŠ MU TO TY, CONNIE? NEBO JÁ?“

„ALE KLIDNĚ MU TO ŘEKNI TY, CARLE.“

„Nemám čas mluvit.“

„JIM GLOVER?“ zacvrliká Carl.

„My se známe?“

„JSTE V ŽIVÉM VYSÍLÁNÍ MERSEY WAVE 103,4.“

„Cože?“

Tentokrát se nakřáple zasměje Connie. „Jste v živém vysílání ranní show s Connie a Carlem, Jime. A můžete se stát naším vítězem.“

„Vítězem?“

Přede mnou i za mnou se táhne šedá silnice. Vítěz není slovo, který bych používal každý den. Ty dvě slabiky zní v mých ústech plně a cize, míchají se s chutí instantního kafe.

„Vaší soupeřkou je Sophie,“ říká Carl. „Pozdravte Jima, Sophie.“

„Ahoj Jime,“ pronese chraplavý hlas a podle tichý ozvěny je poznat, že Sophie volá z auta. Ale kdo je tahle Sophie? A proč je – se mnou – v rádiu?

„Ten, kdo jako první správně odpoví na otázku, se stane šťastným majitelem úplně nového BMW,“ pokračuje Carl. „Nebo jak by řekla Connie, ‚krásného bílého auta‘.“

„To je trochu sexistický,“ prudí Sophie.

Její poznámku všichni ignorují. Ta hra, který se z nějakýho důvodu účastníme, pokračuje. Auta se před mýma očima posouvají do tunelu, kam se proplétají od ostatních budek. Každou chvíli přijede nějaký auto ke mně a tahle hra, tenhle kvíz, tenhle vtípek v rádiu rychle skončí.

Proč jsem ještě nezavěsil?

Protože každou vteřinu, kdy jsem na telefonu, si koleduju o vyhazov. Derek Higgins bude mít obrovskou radost, až si mě zavolá do kanceláře, bude křupat těma

svýma suchýma oteklýma prstama a nařídí mi, ať si sundám reflexní vestu. Jestli je zlatým hřebem mý práce čtení, pro Dereka je vrcholem, když může vytáhnout formulář s výpovědí.

„Jíme? Sophie? Připraveni?“ Oba zabručíme, že jo.

Z reproduktoru se ozve mix melodií *Riskuj* a *Chcete být milionářem?* Místo abych napjatě čekal na otázku, vnímám jen, jak mi buší srdce. Porušuju pravidlo svýho šéfa, abych dodržel svý vlastní, a možná kvůli tomu přijdu o práci. Jasně, pravidla jsou pravidla, ale co priority? Měl bych zavěsit.

„Tak jo, kdo jako první řekne správnou odpověď, vyhrává.“ Connie si odkašle. „Kdo je autorem knih *V tajné službě Jeho Veličenstva, Dr. No* a *Thunderball*.“

Sophie zalapá po dechu, až mě to polechtá v uchu. „JAMES BOND!“

No nazdar. Srdce mi poskočí. Necítím kolena, jak je mám namáčkly za stolkem, dlaně mám vlhký.

„Ian Fleming,“ řeknu.

K budce přijede bílá dodávka a já podám řidiči drobný jako robot.

„Vám taky dobrý ráno,“ prská řidič. „To snad není možný.“

Vzdychnu a nadechnu se, teď, nebo nikdy.

Možná že Connie a Carl a všichni na břehu řeky Mersey mou tlumenou odpověď přeslechli. Nebo ji možná slyšela Sophie a teď mi ji ukradne, zakřičí ji hlasitěji, zřetelněji, silněji...

Mrknu. „IAN FLEMING.“

A vyhraju úplně nový auto.

Connie a Carl pustí do vln vítěznou melodii, litují Sophii a jsou přesvědčeni, že jsou neuvěřitelně zábavní.

Dám si telefon nahlas a hodím si ho na kolena.

„Zůstaňte na telefonu, Jíme,“ požádá Carl. Ozve se klakson.

A znovu.

„Za chvílku se s vámi domluví produkční.“

U mý budky se vytvořila fronta čtyř, možná pěti aut a první v řadě nestoudně troubí. Každou chvíli se tady objeví Derek. S naučenou rychlostí podám netrpělivému řidiči drobný, aby mohl projet skrz závoru. Další auto poznávám. Nissan Micra s nápisem *Bud' světlo. Namaste* ve tvaru slunce na zadním okně. Holka za volantem projíždí tunelem pravidelně, pokaždý v jinou dobu. Někdy má vlasy v culíku, někdy krásně vyčesaný jako Charlieho andílek, zápěstí mívá ozdobený několika náramky. Z reproduktorů jí zpívá Ed Sheeran. I teď, v listopadu, má na očích velký sluneční brýle.

„Nazdárek,“ pozdraví, stočí okýnko a brýle si nechá spadnout na špičku nosu. Usměju se na ni jedním koutkem. Je strašně ukecaná a pokaždý se mě snaží vytáhnout na nějakou pařbu se svýma kámošema nebo má nějakou poznámku o tom, jestli je mi zima nebo horko, nebo jestli jsem unavený. Dneska poprvý vypadám ustaraně.

„Dneska večer jdu na drink v Oxtonu,“ hlásí mi. „Nepřidáte se?“

Oxton. Tam je to dost nóbl. Výhledy na řeku. Zahouká klakson.

„Jdu na super akci k nejlepšímu kámošovi,“ opáčím. „Ohňostroje a tak.“

Další klakson.

Ta holka si brýle na nose prostředníčkem zase poposune nahoru, neslyšně prohodí „tak nic“ a odjede. Přijede další auto. A potom další. Vůbec nemůžu myslet. To jsem jako doopravdy, *doopravdy* zrovna vyhrál auto? No tak, soustřeď se. Pracuju rychle, takže fronta aut se pomalu rozhybe plynulým a klidným rytmem, a já zatím pořád čekám na telefonu na produkční. A pořád se snažím pochopit, jak se to celý semlelo.

Bylo to minulý měsíc po výplatě.

Jo, to bylo ono. Tehdy jsem se upsal.

Schovával jsem se před deštěm v obchodě se zlevněnými knížkami. Nade mnou poblíkávaly zářivky a všude kolem byly cedule lákající na výhodný nabídky 1 + 1 kniha zdarma a já jsem tam stál a četl si zadní obal biografie Trumana Capoteho. Zazvonil mi telefon.

„Čau mami, copak?“

„Ale nic. Je mi dobře. Fakt.“

„Moc se mi nezdáš. Co se stalo?“

„Jen jsem si dělala čaj. Asi jsem se zamyslela, nebo co. Na chvíli jsem se zapoměla soustředit. Spálila jsem si ruku. Vypadla mi konvice, prostě mi vypadla.“

„Jedu k tobě. Nic se neboj.“

Capoteho jsem odhodil do koše vedle sebe, plnýho dalších cenových trháků, a vydal se přes město směrem k nákupnímu centru Liverpool One a na autobus k mámě. Ulicema se proháněl vítr a jeho chlad připomínal všem nakupujícím, že přichází zima. Už jsem byl skoro na zastávce, když jsem si všiml bílého BMW celého z Lega. Samozřejmě nebylo na silnici, ale stálo vedle venkovního klavíru před obchoďákem. Působivý. A ty dvě mladý holky s papírma taky. Oslovovaly kolemjdoucí, aby se zaregistrovali. Vypadaly jako z nějaký dívčí kapely, drobný, s tmavýma řasama a našpulenými růžovýma rty, oblečený jen v bikinách a kraťasech, jako by se jich počasí netýkalo.

„Ještě nám chybí tři jména,“ vykřikovala jedna z nich.

Vyhnul jsem se jí, ale pak mi cestu zastoupila její kolegyně.

„Pojďte se zaregistrovat,“ vábila mě. „Musíme to mít vyplněný, abysme si mohly dát pauzu.“

„Nemůžu,“ řekl jsem. Protože jsem nemohl. Potřeboval jsem jet za mámou.

„Vy nechcete vyhrát auto?“ zašveholily obě najednou jako nějaký kýčovitý popový duo.

V ruce jsem ucítil propisku.

„Jakej je v tom háček?“ zeptal jsem se a co nejrychleji jsem naškrábal své jméno a telefonní číslo. Na odpověď jsem nečekal. Mazal jsem na autobus.

Copak vážně bylo tak jednoduchý vyhrát auto? Fakt?

„Jim Glover?“

Budkou se rozezněl hlas z telefonu.

„Jo?“

Produkční ranní show Connie a Carla mi dává přesný pokyny, jak a kde si můžu vyzvednout svou výhru. Neprojevuje ani špetku nadšení, jako by jí fakt, že jsem vyhrál auto, neskutečně otravoval život.

„Vy to jako fakt myslíte vážně?“ ptám se.

„Proč jste soutěžil, když jste se domníval, že to nemyslíme vážně?“ vyštěkne.

Ty kráso. Tohle ráno bylo naprosto nudný a teď se dějou šílený věci. Opravdu se snažím neztratit nervy, ale, ty bláho, já jsem zrovna vyhrál auto. Jaký je v tom háček? No tak. Nějaký háček v tom přece být musí.

„Žádný háček v tom není,“ zavrčí produkční.

Zavěsí a linka ztichne. Přestalo pršet a slunce se protahuje studeným, rozfoukaným vzduchem. Okna mé budky už nejsou zamlžené a těsně nad vjezdem do tunelu je vidět kousek modrého nebe. Dovolím si úsměv, široký a trapný.

„Jíme Glover?“

Podívám se na telefon. Kdo to řekl?

Ozve se zaklepání na okno z vyztuženého plastu.

Derek Higgins.

Svým suchým, opuchlým prstem mi ukazuje, abych šel ven. „Pojď se mnou.“

* * *

Dveře kanceláře se zhoupnou v pantech a zapraskají, zkřivený futra jim nedovolí, aby se zavřely.

„Jak se má manželka?“ zeptám se.

„Drží dietu,“ informuje mě Derek. „Ale my dva si musíme promluvit o tobě, Jime.“

Nic v kanceláři nenaznačuje, že by ji Derek v posledních letech obýval. Stěny jsou bílé, na stole nic kromě počítače a jediný propisky. Vedle obyčejného kalendáře visí rozpis služeb. Žádný rodinný fotografie, žádný logo fotbalového klubu ani hrníček zašlý čajovou usazeninou. Kdybych nevěděl, klidně bych si mohl myslet, že je tady Derek Higgins dneska první den.

„Nikam se neposouváš,“ spustí Derek, sedí přitom na stole, tmavě modrý kalhoty se mu v rozkroku vzdouvají a tmavě modrý ponožky ne tak úplně zakrývají jeho bledý lýtka. Gestem ruky mi nabídne jedinou židli v kanceláři, sundá si brýle a zamžourá. „Nikam,“ zopakuje. „Vlastně je na tom něco hezkýho. Že se nikam neposouváš.“

Víte, jsem dost vysoký. Vyrostl jsem rychle a brzy – nad učiteli jsem se tyčil už od začátku druhého stupně. Na svou výšku nejsem nijak hrdý, ale ani se za ni nestydím, i když máma mi pořád nadává, že se hrbím. A přesto, v kanceláři Dereka Higginse si připadám malý a k ničemu.

„Ty víš, co ti chci říct, že jo, Jime?“

Přikývnu.

„Nebylo to pro mě snadný rozhodování. Spousta pro, spousta proti.“ Derek drží ruce ve vzduchu, dlaně obrácené ke stropu jako misky vah. „Ty jsi taková předvídatelná povaha, Jime. Což je na jednu stranu dobře, ale...“ Zarazí se. „Nikam se neposouváš.“

„To už jsi říkal, Dereku.“

„Neurážej se. To není kritika. Takový prostě jsi. Většina kluků v tvém věku se buď zkusila někam dostat a ne-